

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

De contemptu sui & mundi, exemplo Philosophorum, vt perfectè
comprehendat Christi vestigia. Cap. XXVIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

trahit, eamque vehementer in amorem suum absorbet; more adamantis, qui virtute sua fortiter ad se ferrum trahit.

De contemptu sui & mundi, exemplo Philosophorum, vt perfectè comprehendat Christi vestigia. Cap. XXVIII.

Cant. 1.
Contemptus
seculi.

N lectulo meo per noctes quæsiui quem diligit anima mea. Cantic. III. Sponsa loquitur hæc verba, perfectè nondum ab omnibus expropriata, ac propterea mentaliter adhuc obnubilata, diuersisque impugnationibus agitata. In *lectulo*, inquit, *meo*, tanquam proprium amplectens, quem cum sponso communem habere debuerat, cum illa perfecta, quæ dicebat: *Lectulus noster floridus*, de qualibus ait & Diuus Augustinus: Illi non amant Christum, qui plus aliquid amant quam Christum. Si vis ergo tenere, quod non habes; dimitte quod habes, vt amor Christi sit in corde tuo. Ecce petis à Deo, & dicis: Domine da mihi. Quid dabit tibi, qui videt aliunde manus tuas occupatas? Ecce Dominus vult dare quæ sua sunt, & non habet vbi ponat. Dimitte ergo quod tenes, & accipies quod quæris. Dimitte temporalia & caduca, & accipies æterna. Quod si habitat in te amor mundi, nõ est quo intret amor Dei. Vases, sed plenum es. Funde quod habes, vt accipias quod non habes. Funde amorem seculi, vt implearis amore Dei: quia pariter in vno corpore habitare non possunt. Cœpisti Deum diligere, cœpit Deus in te habitare. Quantum in te crescit amor Dei, tantum crescit & pulchritudo. Et ipsa charitas est pulchritudo animæ. Nec solum requiritur contemptus mundi, sed etiam contemptus sui, vt Deo iungatur, & ei fideliter seruiat. Vnde de se dicit Fortunatus: Ad hoc, vt Christo dignè seruiã, dignè viuam, necesse est, vt pro Christo me viuaciter totaliterque contemnam: quia nemo Christum sequitur, nisi *carne suam* crucifigat. Nemo autem hominum se crucifigit, nisi per sui ipsius felicem probabilemque contemptum. Quod si (vt dicit Chrysostomus de compunctione cordis) principibus seculi famulantes tantum requirunt, si quid lucri temporalis habeat vsus eius militiæ, quod si solum cognouerint, iam nullus refugitur labor, nullum periculum vitatur, officia seruilia non negabit, peregrinationes, contumelias, mutationes temporum, & omnem laborem sustinebit spe lucri: coniugis & liberorum absentiam tolerabiliter patitur, non patriæ, non charorum mollitur affectu, sed cupiditate pecuniæ velut amens effectus, nil labo-

Galat. 1.
Contemptus
sui.

ris sentit. Quid dicis o homo, qui regnum celi paras inuadere, & interrogas, ne qua tibi difficultas occurrat, ne quid sperni tibi accidat? Si enim tibi omnia mala occurrerent, pericula, conuicia, gladius, ignis, ferrum, bestia, & omnia, quæ excogitari possunt, mala super te irruerent, nonne tibi pro tantis caulis ridenda potius quam spernenda viderentur? Sic (vt refert Hieronymus ad Paulinum) Socrates quondam ditissimus, cum ad philosophandum Athenas pergeret, magnum auri pondus abiicit, quia non putauit diuitias simul & virtutes possideri posse.

Tu ergo propter virtutes & gloriam æternam possidendas, te & omnia contemnere, aduersaque cuncta sustinere recusas? Vtique tibi testis es, quod non es adeo cupidus virtutum, sicut & Socrates, qui diligenter in Philosophia desudans, & hominem probans posse fieri beatum: insuper considerans neminem, nisi summi boni participatione beatitudinem obtinere posse: similiter etiam intelligens, quod Deus non nisi purgatissimis mentibus videri valeat, quæ non nisi optimis moribus mundari possunt, omnem Philosophiæ suam traxit ad mores: quibus mundatus in se summum bonum cernere posset. Quorum in tantum se studio dedicauit, quod (vt refert Aulus Gellius in lib. Noctium Atticarum) ita cogitabundus quandoque stare solebat, vt per diem vnum naturalem à summo lucis ortu vsque ad solè alterum orientem immobilis perseveraret. Sic Plato quondam ditissimus, non solum reliquit patrimonium, sed etiam patriam, eligens villam Academicam desertam & pestilentem, vt cura & assiduitate morborum impetus in eo libidinis frangeretur, & aptior Philosophiæ studio redderetur. Sic & Democritus ditissimus (vt refert idem Aulus Gellius) omne patrimonium relinquens, Athenas profectus est, & ibidem sibi oculos eruit, vt vegetiores cogitationes haberet. Et Carneades laboriosus & diuturnus sapiens (vt refert Valerius Maximus) cum ad mensam sedebat, tantum cogitationibus inhærebat, vt ponere manum ad cibum obliuisceretur. Sed eius vxor Melisilla nomine (quam magis vitæ necessitate, quam carnali copula sibi iunxerat) temperato inter studia & in ediam succurrendi officio, dexteram eius necessitatibus aptabat, ne vir nobilis & sapiens periret. Vnde expletis nonaginta annis, illi viuendi & philosophandi finis fuit: qui animæ tantum vita fruebatur: corpore verò quali alieno circumdatus erat. Ecce quam diligentiam adhibuerunt ij, quantamque iacturam pro Philosophiâ adipiscenda

Socrates.

Plato.

Democritus.

Carneades.

Bb scenda

Philosophia.

scenda voluntarie passi sunt.

Excitatio ad Christum.

Est autem Philosophia (secundum Alphraganum) humanarum & diuinarum rerum cognitio, cum studio bene viuendi. Quid ergo tu agis o Christiane, qui Dei Filium incarnatum, & pro salute tua col- laborantem accepisti, qui laboriosam eius redemptionem profluentibus vulneribus agnouisti? Quales amoris vices rependis? quales gratiarum actiones, quales denique sollicitudines exhibes pro salute animae tuae, tam pretioso sanguine redemptae? Merito ergo dicit Bernardus ad Dominum loquens: Ignosce Domine, ignosce. Excusamus, tergiversamur, vix est aliquis, qui in his, quae ad te sunt, experiri velit quid possit, etiam quod pronaptissimè potest secundum carnem, vel seculum, siue timor impulerit, siue cupidus traxerit. Delectat quidem caelestis patria, sed perueniendi laborem refugimus. Cupimus quidem verbo, cupimus affectu, sed operibus nos excusamus. In quorum persona dicit Apostolus: *Velle quidem adiacet mihi, sed perficere non inuenio.*

Rom. 7.

Iob 7.
2. Tim. 2.

Rom. 8.

Iudicum 7.

Canis fidelitas.

Quia *militia* quidem est *vita hominis super terram*, quam pauci legitime profectuntur. *Nam tamen coronabitur, nisi qui legitime certauerit*, sicut Paulus, qui cum omni fiducia & patientia militauit, ut etiam omnem tribulationem gaudium aestimaret, & diceret: *Nam sunt condigna passiones huius temporis, ad futuram gloriam, quae reuelabitur in nobis.* Nam (secundum Augustinum libro de moribus Ecclesiae) tanta est pulchritudo iustitiae, tanta est iucunditas lucis aeternae, ut etiam si non liceret in ea amplius manere, quam vnus diei mora, propter hoc solium innumerabiles anni huius vitae, pleni delitijs & circumfluentia bonorum temporalium, rectè meritoque contemnerentur. Audi perfectam militiam Christianam in figura, in libro Iudicium, dicente Domino ad Cedeonem: *Qui manu & lingua lambuerint aquam ut canis, duc eos tecum in praelium.* Et inuenti sunt apti in praelium tantum *trecenti viri* de triginta duobus millibus. Vbi dicit Glossa, quod similitudinem canis lambentis inducit, quia super omnia alia animalia canis dicitur amorem proprio domino seruare, nec terrore, nec iniurijs in eo fertur talis affectus oblitterari, id est, simul deleri, vel obliuioni tradi, quod vtrique necessarium est, in aduersis ut in prosperis perseuerare cupienti. Si enim cani venatico via, per quam fera praecessit, com- placet, tanquam grata & amena, adeo ut illam etiam per aspera & spinosa velocissimè sequatur, vestigiorum suorum odore delectatus, ita quod praenimia auuiditate nullas declinat asperitates viarum, sed

prose-

prosequens tramite rectissimo, foueas transiit, pelleque propria contempta, medias spinas, vepres & tribulos ingreditur, vbique lustrans & perquirens, ac praecurrentis feræ tactus odore tenui gaudens, vociferatur, vt vel sic tandem feram optatam comprehendat: quanto magis veri Christiani, Christi vestigia roseo sanguine resperfa, per infinitas tribulationes, persecutiones, & tentationes sequi debent, pro nihilo ducentes, quicquid triste vel poenale poterit euenire, dummodo Christum valeant apprehendere, exemplo eius, qui dixit: *Quis nos se-* Rom. 8.
parabit à charitate Christi? Tribulatio, an angustia, an persecutio, an iudicium, an periculum, an gladius?

De mundo corde, quod solum est templum Dei, & de recto corde, ac de gaudio, & suauitate spiritali.

Cap. XXIX.

*N lectulo meo per noctes quiesci, quem diligit anima mea. Anima, quæ Deum quarit, & ad Dei dilectionem & cognitionem plenius pertingere cupit, in lectulo, id est, in quiete mentis hunc querere debet. Nisi enim ab exteriorum cura & occupatione quiescerit, Deum querere non potest, nec inuenire meretur. Per noctes etiam querendus est sponsus in lectulo conscientia, id est, per aduersitates tam exteriores, quam interiores, in quibus etiam sponsa amore sponsi quiescere debet, omnia gratâter cõplectendo. Lectulus enim est pax & tranquillitas cordis, sedatis angustijs etiã in omnibus aduersis, quia iam sponsa fertur latitudine charitatis. In quo lectulo sponsa quiescit, & sponsum quarit, etiã per noctes, quando non solum sopita sunt carnis desideria, sed etiam corde quieto & grato suscipiuntur omnia impugnantia aduersa. Siquidem in die laboratur, & in nocte quiescitur. Prudentia igitur, secundum Plotinũ, prout est virtus purgati animi, est diuina, non quasi in electione praefere, sed hæc sola noscere, iugiter speculari, & tanquam nihil aliud sit, delectabiliter intueri. Et hæc inter beatitudines conuenit cum mundis corde, qui beati dicuntur, quoniam ipsi Deum videbunt. Dicit enim Matth. 5.
Compendium, quod mundicia cordis est, qua cor clarificatur & mundatur ad Deum videndum, & ardentissimè diligendum. Non enim accipitur hic pro virtute, sed pro statu quodam, qui est purgati animi. Mundi corde sunt, quos non arguit conscientia peccatorum, qui declinant à quolibet malo, & omne bonum faciunt quod possunt, bono fine, & re-*

Bb 2

& re-